

Basın Açıklaması

Müslüman Kadınlar ve Yabancı Öğrenciler İtalya'daki Seçim Siyasetinin Odağı Hâline Gelmişlerdir!

İtalya Başbakanı Giorgia Meloni, hükümetinin okullarda nikap ve burkayı yasaklayan, her sınıfta yabancı öğrenci sayısına yasal bir üst sınır getiren ve eğitim sistemine uyum sağlamakta ciddi güçlük çeken öğrencilerin velilerine İtalyanca öğrenme zorunluluğu getiren bir düzenleme hazırladığını duyurdu. 24 Eylül'de Bakanlar Kurulu, okullarda yüz maskesi takılmasını suç hâline getiren ve sınıflarda İtalyanca konuşmayan öğrencilerin oranını azami yüzde 30 ile sınırlandıran bir kanun hükmünde kararnameyi kabul etti.

Bu duyuru, İtalya'nın gelecek yıl yapılacak genel seçimlere doğru ilerlediği ve göç konusundaki siyasi rekabetin kızıştığı bir dönemde geldi. Müslüman kadınlar ve onların İslami kıyafetleri, Avrupa'daki siyasi tartışmaların merkezine yerleşmiş durumda. Siyasetçiler, Müslüman kadınları toplumun birer ferdi olarak kabul etmek yerine onların kıyafetlerini, İslam'a, göçmenlere ve sözde entegrasyona karşı olduklarını göstermek için kullandıkları siyasi bir araca dönüştürmüşlerdir. Meloni, İtalyan çocukların sınıflarında azınlık hâline geldikleri için kendilerini "dışlanmış" hissetmelerinin kabul edilemez olduğunu söyledi. Ancak yabancı öğrenci sayısına yasal üst sınır getirilmesi, bir çocuğun okulda yer bulup bulamaması neden o okulda bulunan diğer yabancı çocuk sayısına bağlı olsun ki sorusunu akıllara getirmektedir. Bu nedenle söz konusu öneriler, sürekli siyasi saldırıya maruz kalan iki kesimi aynı noktada birleştirmektedir: Birincisi, dinî kıyafeti bir "sorun" olarak görülen Müslüman kadını; ikincisi ise varlığı kontrol edilmesi veya sınırlandırılması gereken bir meseleymiş gibi tartışılan göçmen çocuğu.

Bu yalnızca İtalya'ya özgü bir sorun değildir. Fransa, Belçika, Danimarka, Avusturya, İsviçre ve Hollanda da nikap veya başörtüsüne çeşitli kısıtlamalar getirmiştir. Bu tür önlemler genellikle güvenlik, laiklik, kadın hakları ve entegrasyon gibi bahanelerle kamuoyuna sunulsa da aslında bariz bir çelişkiyi ortaya koymaktadır. Özgürlükten, eşitlikten ve kadınların kendi kararlarını kendileri alma hakkından dem vuran Avrupa hükümetleri, diğer yandan Müslüman kadınların ne giyeceklerini ve bunu nerede giyebileceklerini belirleyen yasalar çıkarmaktadırlar!

Siyasi zamanlama da göz ardı edilmemelidir. İtalya seçimlere yaklaşırken Meloni, daha sert göç politikaları talep eden Roberto Vannacci gibi figürlerle rekabet etmektedir. Roberto Vannacci daha sert tedbirler alınması çağrısında bulunmuştur. Böylesi bir iklimde İslam, Müslüman kadınlar ve göçmenler; siyasetçilerin göç ve entegrasyon konusunda en sert duruşu sergilemek için yarıştığı seçim kampanyalarında etkili birer araç haline gelebilmektedir. Bu örüntü Avrupa'nın diğer yerlerinde de görülmüştür; İslamî kıyafetler defalarca radikalizmle, güvenliksizlikle veya sözde entegrasyonun başarısızlığıyla ilişkilendirilmektedir.

Müslüman kadınlar çoğu zaman korunmaya muhtaç kişiler olarak tasvir edilirken, uygulanan politikalar onları okullardan, kamu kurumlarından ve kamusal hayatın bazı alanlarından dışlamaktadır! Oysa entegrasyon; topluma katılım sağlamayı, eğitim almayı ve farklı geçmişlere sahip insanlarla saygı çerçevesinde etkileşimde bulunmayı ifade etmelidir. Ancak entegrasyon, dinî uygulamalara kısıtlamalar getirilmesi veya kimliklerinin bazı unsurlarından vazgeçmek için insanlara baskı yapılması konusuyla ilişkilendirildiğinde, o zaman bu eşit katılımdan ziyade zoraki asimilasyona benzemektedir.

Ayrıca burada bizzat laik sistemin kendisi hakkında çok daha geniş kapsamlı bir sorgulama da söz konusudur. Bu politikalar sadece bazı siyasetçilerin haddi aştıklarına dair örnekler değildir, aksine bu politikalar, ahlak ve özgürlüklerin siyasi çıkarılara, kamuoyu baskısına ve seçim hesaplarına göre değiştiği bir sistemde mevcut olan çok daha derin bir sorunu gözler önüne sermektedir. Kendisini özgürlük ve eşitliğin koruyucusu olarak sunan bir sistem, elbette azınlıkları koruyabilmelidir. Ama Müslüman kadınlara ve göçmen ailelere yönelik tekrarlanan kısıtlamalar, laik siyasetin eşit muameleyi garanti etme ve farklı dinî

inançlara ve etnik kökenlere sahip insanlar arasında uyum sağlama kapasitesi hakkında ciddi şüphelerin uyanmasına vesile olmaktadır.

Dolayısıyla mesele, nikap veya okullardaki öğrenci sayısından çok daha büyüktür. Mesele, kimlik, göç ve (ulusal) değerler etrafında dönen tartışmalarda, Müslüman kadınların ve göçmen ailelerin kolay hedefler haline gelebildiği bir siyasi iklimle ilgilidir. Bu durum, azınlıklar temel haklarını kullanmak istediklerinde; laik sistemin ne kadar sağlıklı olduğu ve özgürlük, eşitlik ve hoşgörü gibi ilkelerinin ne kadar geçerli olduğu konusunda ciddi soru işaretleri doğurmaktadır.

Hükümetler, İslam veya göç karşıtı sert tutumlarını kamuoyuna göstermek istediklerinde, Müslüman kadınları siyasi bir araç olarak kullanmaktan vazgeçmelidir. Çocuklar da uyrukları veya aile geçmişleri nedeniyle sınıfta bulunmalarının bir sorun teşkil ettiğini hissetmemelidir. Bütün bunlar, şüphe yok ki toplumu yönetme konusunda yetersiz kalan bir sistemin bariz bir yansımasıdır.

حزب التحرير

Hizb-ut Tahrir

Merkezî Medya Ofisi

Kadın Kolları

Adres: el-Mezra'a, P.K. 5010-14, Kolombiya Merkezi B Blok Kat:2, Beyrut/Lübnan

Tel: 0096 113 07 59 4 Gsm: 0096 171 72 40 43 E-posta: media@hizb-ut-tahrir.info

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.turkiyevilayeti.com

